

burkasti tovarš, da to prerokovanje vsakemu somestjanu manj stanovitnega značaja večkrat natanko razlaga prav resnega obraza. Tudi moje krohotanje se kmalo v resnobo spremeni, ko „dominus magister“ (tako smo tovarša na vseučilišču nazivali) skrit predalec pratike razvije in mi čudne živali in hieroglifike pokaže. Bil je namalau popir v podobi časnika, zraven pa neizrečeno meršav volk, ki je neznano básno in ljuto gledal in zobe kazal, z eno tace je v črnilu namočeno pero držal. Pod njim je bil narisana črnkasto-siv osel z neznano dolgimi ušesi, na obličji je imel pa izrek, kakor da bi še huje mislil rigati od onega v Noetovi barki. Tudi je držal pero v taci, zraven podobe časnika. Odspod teh dveh je bil viditi možicelj v črnem fraku, s cilindrom na glavi, jako podoben Schulze-tu v „Kladerradatsch-u“. Tudi ta je držal veliko pero v roki zraven časnika. Nepopisljivo radoveden poprašam tovarša preroka, kaj te prikazni pomenijo? Začne mi razlagati po hieroglifih, v katerih je prerokovanje pisano: da bodo prišli časi za naš narod nove turške vojske na dušnem polji. Kakor so kervolačni janičari našo deželo napadali in požigali, bodo prišli včasih narodne zavesti slovenskega naroda v naše glavno mesto janičari iz ptujih dežel, ki bodo pod krivimi znamenji v nemških novinah v „korespondencah“ narod neprenehoma napadali, obrekovali, zasmehovali in čez njega lagali, čeravno si vsi svoje trebuhe s slovenskim kruhom sitili bodo. Najbesnejega pomeni meršav volk, to je: Izengrim*), ki se bo celó iz daljnega severja v Slovensko priklatil in bode z vsemi štirimi v mnogoterih časnikih narod napadal enako steklemu volku iz Besarabije. Druga dva, v oslovski podobi, znana pod imenom „Ajzele“ in „Bajzele“, bosta na svojem romarstvu prišla tudi na slovensko zemljo ter po vseh kotih laži in zvižaje iskala, da jih bosta v časnike pošiljala, da si tako zaslužita vsaki dan kakošen goldinarček, časniki pa, ki živijo od „škandala“, si tudi z njunimi korespondencijami na noge pomagali. Še več družih takih pajdašev je bilo v različnih podobah Esopovih fabul viditi v tej stari priliki, ki mi jo je prijatelj kazal. Al, pravi prerokovaje nadalje, kakor so janičari z vso škodo le pogumnost in hrabrost naroda že bolj ukoreninili, bodo korespondenti janičari plamen zavesti in ponosa pri narodu še bolj podpihnili. In kakor so Slovenci silno turško moč pri Sisku uničili, da se še v Hasan-pašetovem plajšu maša v Ljubljani bere, ravno tako — naprej so bile pa čerke tako zamazane, da ni mogel tovarš nič izduhtati.

Vprašam tovarša, ali mi pratiko prodá in za koliko, ker bi jo kakor domorodec rad ljubljanskemu muzeju daroval, kjer bi bila lahko marsikom v prid. Al zaverne me na veliko žalost, da se ne more po nobeni ceni od tacega talismana ločiti.

Da se kavarna sredi mesta obiše, kadar je že človek v Kranji, se samo po sebi razume. „Ost und West“, kateri še ne sme v terziški parlament, tukaj vlada in gré iz roke v roko. Samo ena natarca, ki se je z Dunajem ponašala, kjer se je enmalo lerchenfeldskega narečja prisvojila, je v veseli fantazii živela, da se je, hvala bodi Hans Jörgelnu, slovenščine za vekomaj znebila. Ko me popraša, s čem bi mi „aufwortala“, ji nalašč odgovorim: „niks tajč, ja sem Srbin“; in lejte se! mahoma jo natura premaga in tako naglo ji je jeziček po loški tekli, da jo „dominus magister“ krohotaje vpraša: ali si je na Dunaju „z žéklom ali z kólcom“ slovenski iz glave zbijala? Na vprašanje, ali nimajo „Preše“, mi zaverne, da se zdaj ni mogoče več naročiti zavoljo neporazumljenja, ker je Avgust pozabil, kje je Slovensko, na pošti pa v „Tomanijo“ naročil ne sprejemajo. Da pri taci okolišinah bolj zastarani in si vedno dosledni mandarini, posebno tisti s kitami do tal, več take čitavnice obiskovati ne morejo in da si za dušno pašo

korespondencije Ajzela ali Bajzela za se ekstra deržé, mi ni treba pripovedovati.

Ko sem tako znamenitosti starodavnega stolpa do nizke kavarne ogledal, se je večer počasi približal; blede, tolikokrat zasmehovana luna se je prikazala; začele so me resne misli navdajati in romal sem, bravec, lahko vgameš, na kraj, kjer stoji spominek z besedami:

„Ena se tebi je želja spolnila,
V zemlji domači da truplo leži“,

kjer počiva pesnik, ki je nosil v sercu britkosti in tuge nesrečnega svojega naroda. V vsaki Prešernovi verstici so vrisane besede, ki jih bivši vrednik od „Südslav. Zeitung“ in prvi hervaški publicist o Slovencih izrazuje:*) „Če se ozremo na naše najbližje slavenske brate in sosede na Avstrijskem, ki so kri iz naše kervi, naše gore list — namreč na Slovence na Kranjskem, Štajarskem, Koroškem, Istrijskem, v Gorici in kakor se še vse te pritlikovske, zgodovinske individualitete imenujejo, v ktere so nemški centralisti slovenski narod razdelili, bomo zakliknili: kaj ste vi z vašo nesrečno politiko iz tega naroda naredili! Pa roka se nam trese, pa serce nam tolče in nas opominja ta predmet opustiti, ker sicer bi naše besede narastle v tožbo, v strašno tožbo zoper vas centraliste, pri kateri tožbi bi se vam moglo serce pretresti, ako bi to serce tudi kamenito bilo!“

Akoravno Prešern v svojih pesmih otóžnost in bolečine svojega serca prepeva, le vedno s tem težnje in bolečine celega naroda zadeva. Premišljeva je na grobu Prešernovem nepopisljivo ceno poezij njegovih, zasije luna — in sladka melodija rajske njegove pesmi „Luna sije“ mi udari na serce, da pozabim Izengrima, Ajzela in Bajzela in vseh njenih pajdašev. Brez dvombe smemo vrediti Prešerna v versto slovanskih pevskih velikanov in reči: Kar sta Rusom Puškin in Lermontov, Poljakom Mickiewicz itd., to je nam Jugoslavenom Prešern. In ko bi poezije njegove kdo tako mojstersko v kak ptuj jezik prevodil, kakor je slavno znani nemški pesnik Friderik Bodenstedt s svojim izverstnim prevodom Puškina in Lermontona poprej neznan, prekrasni svet rusovske poezije svojim domorodcom odperl, bi se svet zavzel, da ima tacega pesniškega kralja v svojem slovstvu narod, kateremu je bilo nedavno rečeno, da vsa bogatija njegovega slovstva obstaja iz enega majhnega katekizma od nekega Balznika.

Valt. Zarnik.

Dopisi.

Iz nemškega Štajarskega 26. nov. P—c. — Pač prav imate, ljube „Novice“, ko bi se dalje branili zoper take vrage, kakor je „Tagespošta“ & Comp., ki je žvekala unikat o našem „programu“, ki ste ga, ljube „Novice“, pač zares vsem Slovencom iz serca vzele, kakor stara baba v zapečnjaku. Tudi pošteni Nemci pravijo, da take kvante v eno mer so že „fad“. — Zdaj pa mi še rešite zagonetko. Kako to? da je unidan nek nemšk časopis prinesel na herbtu pod svojim zavitkom cel kup slovenskih novinskih listov terdemu pa inace sovsema poštemu Nemcu? Debelo je gledal Nmec 5. in 6. list „Slov. Prijatla“, pa tudi 12., 13. in 14. list „Glasnika“, 6. list „učit. Tovarša“, 11. in 12. list „Danice“ bili so mu gotovo bela vrana; nekako bolj znane so mu bile „Novice“, katerih mu je prišel 20., 21., 22., 23. in 24. list, in od katerih je že gotovo marsiktero černo in debelo bral v nemških lažnjivih novinah. Pridjana je bila tudi 15. pòla občne povestnice in 10. in 11. pòla stenografičnih zapisov o sejah deželnega zbora v Ljubljani.

Iz Savinske doline 21. nov. R. — Pri nas se tudi prosti ljudje čedalje bolj zavedajo, da brez enakopravnosti noben narod ne more biti srečen; spričba tega je, da se

*) Pag. XLV. iz brošure v nemškem pisane: „Die Idee der Gleichberechtigung von J. Pravs“ v Zagrebu 1861.

*) Staronemški izrek za „Wolf“.

je v naši bližnji soseski sv. Jurja pod Tabrom okoli 60 posestnikov s svojimi duhovskimi pastirji v peticijo do gosp. ministra Schmerling-a z veseljem podpisalo. Čisto drugač pa je v našem kraju s srenjskimi pisarji. Ni dolgo, kar sem nekemu pisarju rekel, da „Novice“ posebno rad čitam; on pa mi zaverne: „Ich lese das Blatt nicht; es ist mir zu gemein“. V serce bi me bila zbodla beseda sirovega človeka, ako bi ne bil pomislil, da je možek že — star siromaček. Nevolja pa me tare, da je v naši dolini neki mlad pisar, ki za več srenj slušbuje, pa od maternega našega jezika slišati ne more. Ako mu kdo pové, da gosp. notar Bratković na Vranskem že marsikaj po slovenski piše (Hvala!), ga kar kerč prime po celem životu: slovenščina mu jako merzi, slovenski kruhek mu pa vendar diši! Ni pa čudno, da se Štajar svojih národnih pravic še premalo zavé, kakor je bilo v dopisu iz Černomlja omenjeno, kajti večidel le ima unete neumškače za svoje srenjske pisarje in predstojnike. Nedavnej, kar je bil neki kmet pri meni ter mi rekel: „Ako bi jaz „Novic“ ne bral, gotovo bi jaz neumškutarskim ljudem verjel; al „Novice“ nam tako živo razjasnujejo, kaj je za nas dobro in potrebno, da lahko ločim domačo pšenico od neumškutarske ljulike. Več kmetov pri nas že „Novice“ bere, pa svetujem še, naj bi vsaka slovenska srenja vsaj v prihodnje svoj list imela, da bi jih odborniki, predstojniki in pisarji zvesto brali, in si tako razun družih potrebnih naukov tudi polagoma in saj po kapljicah ljubezen do svojega naroda pridobivali. Ne smem pa h koncu še zamolčati, da žalibog! ravno v tistih srenjah, kjer so predstojniki kerčmarji, se je pošteni policijski red čisto pogubil; ravno tam so vedno med božjim opravilom in cele noči litoži odperti, ter so namesto lepega izgleda le pohujšanje celi srenji. „Srečna srenja, koja ima dobre, pravične odbornike, zvestega predstojnika in ponižnega pisatelja!“

V Terstu 27. nov. † — „Sferza“ piše, da je bila v nedeljo jutro 17. dan t. m. v kapéli vélike kasarne vojaška slovesnost. Četertemu batalijonu c. k. polka „Wimpfena“ št. 22 je bil podan tisti prapor, ki je leta 1859 v bojih na Italijanskem vodil grenadirje ravno tega polka. Pri tej priliki je tudi g. major vojakom govoril v nemškem in slovenskem jeziku, kazaje, kake dolžnosti ima vojak do svojega prapora. Na koncu je zaklical cesarju: „živio!“ (v katerem jeziku, ne vemo), in vojaki so po nemški in po slovanski zagermeli: „živio!“ — 20. dan t. m. je imela tudi terzaška čitavnica „besedo“. Péli so se štirje kori, namreč: „bubanj“, „blejsko jezero“, „kozácká“ in Jenkotova: „naprej“. Vsi štirje so bili jako všeč, posebno pa zadnji, s katerim se je končala tudi naša „beseda.“ Vse ga je hotlo še enkrat slišati, kar se je tudi zgodilo. Pevcom, ktere je zopet naš verli Čeh g. Lego izverstno vodil, moramo dati vso pohvalo, da so se pridno vadili in kaj lepo peli. Gosp. Lego nas je tudi sam razveselil s tremi češkimi samospevi. Pel je po svoji stari navadi prekrasno: „nad Beroukou; — Když jsem ja k vam chodíval; — Sil jsem proso.“ Izverstnemu pevcu se je ploskalo, da ni bilo konca ne kraja, in poklican je bil zopet na oder. Čeh gosp. Wilček je delal na vijolončelu. Podal nam je dve prekrasni igri. Perva je bila salonska, druga pa je imela varijacije neke ruske narodne. Na klavirju mu je pomagal znani virtuoz gosp. Lafon. Gospod Wilček je umetnik, da mu ni dosti enacih. Njegova igra je bila vsem tako mila, da zopet ni bilo ploskanja ne konca ne kraja; poklican je bil še enkrat na oder. Gosp. Ščitomir Vilhar je govoril Tomanovo pesem: „Slavjanska mati“. Junaško se je obnesel, kakor v zadnji „besedi“; zopet ploskanje, da ni bilo ne konca ne kraja. Gosp. Ivo Kovačević pa je govoril Preradovičovo pesem: „putnik“. Ko je nehal, ni bilo prej mirú, da je prišel še enkrat na oder. — Z veseljem smo brali, da je bila tudi perva „beseda“ ljubljanske čitavnice tako krasna;

posebno se je marsikdo čudil g. Miroslavu Vilharju, za ktere ga je „Ost und West“ djal, da nam je brez upanja izgubljen.

Iz Tersta. (Preklic). Ker sem dobil založnika poslovenjenemu Viljem Telu, preklicujem naročbo v 46. Novičinem listu. Dozdanjim naročnikom pismeno.

Fr. Cegnar.

Iz okolice mokronoške na Dol. na sv. Andreja dan. — Dovolite ljube „Novice“, da vam tudi prost kmetič par besedic piše in vam razodene veselje, ki smo ga ta mesec že eukrat v kancelii mokronoški doživeli s tem, da nam gospodje zapisujejo po naše, kar jim povemo. Človeku je neizrečeno lahko pri sercu, ako potem vé, kaj podpiše ali podkriža. Ni tedaj čuda, da je prevesela ta novica kot blisk šla po celem našem kantonu. Le čisto resnico vam tedaj povem, da vsem nam, ki smo slišali v kancelii pervikrat po domače zapisnike pisati, so se svetile lica od veselja, in da neki moj sosed (srenjsk svetovavec) se ni mogel zderžati, da je na glas v kancelii rekel: Tako je prav; zdaj bomo saj vedili, kar se nam piše! — Gospodje taki ne kažejo s tem le sebi na čast, da so možje po volji božji in cesarjevi, temuč tudi lepo poterjujejo, da hočejo kmetu, ki ni imel časa, se ptujih jezikov učiti, pravični biti v vsem in ne slepe miši loviti z njim v jeziku, ki ga ne razume. Čast in hvala takim gospodom! Bog jim daj dobro! Matevž.

Iz Notranjskega 30. listop. B. — C. kr. okrajna gosposka v Sonožecah je nji v slovenskem jeziku nedavnej pod št. 3003 izročeno vlogo po slovensko rešila. Odlok je v tako lahkem in gladkem zlogu spisan, kakor da bi bila ta urednija že od nekdej v tem jeziku odpisovala. Še več: ona je v prošnji nekake slovniške pogreške pri sklanjanju lastnih imen celó popravila. Ne manjka se tedaj uradnikov, ki so popolnoma sposobni, ravnopravnosti brez odloga zadostovati. Ako je mnogim mogoče, kaže to dosti očitno, da mora biti to vsem.

Iz Ljubljane. × Bohoričica v našem duhovskem šematizmu je že več let po pravici tern v peti vsem, ki želijo od ene strani, naj bi se zastareli nerodni pisavi slovó dalo, od druge pa, naj bi se njih imena, ki so jih skozi vse šole drugač pisali in jih tudi sedaj zapustivši šole drugač pišejo, ne pačile v šematizmu. Vlada sama je dekretirala za šole že zdavno naš sedauji pravopis in kar ona izdaja v svojih oklicih, natiskuje vse s temi pismenkami. Naj bi bilo tedaj enkrat — po tolikih letih — povsod konec tega galimatijaza, kteri se more le s puhlimi izgovori zagovarjati in — nikakor drugač. Slišali smo nekaj, da se utegnne bohoričici v omenjenem šematizmu za prihodnje leto slovo dati; ali pa bo kaj iz tega ali ne, ne vemo. Iz več pisem, ki smo jih prejeli o tej zadevi, naj omenimo le eno, ki med drugim pravi: „Bog se usmili, če se bo še letos naš šematizem v stari bohoričici pisal! Kakih 10 let je že od tega, odkar se je terzaška konsistorija novega pravopisa poprijela, in vendar še svet stoji. Kar je tam mogoče, zakaj bi drugod ne bilo? Bohoričici je odkljenkalo na veke; nobena živa duša je ne bo več iz groba zbudila. Kdor piše sedaj še z njo, dela le zmešnjave, in dela, ko da bi merliču hotel jesti dajati ali pa odrašenega človeka še zmiraj v zibelko siliti, ki je bila sicer nekdej za-nj pripravna, sedaj pa mu je že desetkrat premajhna.“ Nadjamo se, da bojo gospodje, kteri imajo to reč v rokah, je od vseh strani pretehtali in storili, kar je pravo — po besedah sv. Pavla.

Iz Ljubljane. Kdor je udinjan za korespondenta, da vsaki teden pisari po časnikih ali iz hudobije ali za plačilo, stikuje po vseh kotih, da mu gradiva ne zmanjka in pobere vsako laž ali pa belo sam obrača na černo. Tako sem bral, ne vem že ali v „Preši“ ali v „Tagespošti“ ali v obéh, da je gosp. Ambrož, ko je bil predstojnik strelišne družbe, s svojimi zidarjimi zakopal strelišče v velike dol-

gove. Ker sem jez izdeloval načerte za tedanje zidanja in sem bil vodja vseh stavb, tedaj tudi pričujoč pri vseh sejah tadanjih odbornikov, sem v stanu povedati, kako je bilo in kaj, ker „čuti je treba dva zvona, da se resnica prav spozna“. In to je bilo tako-le: Družbeniki na strelišču so želeli več prostora, ker jim je cela prostorina pretesna bila. Kako naj se to razširi, so sklenili vsi odborniki, ne pa predstojnik sam. Ko je vse to zgorej dozidano bilo, sprožijo odborniki misel, naj se napravi novo keglišče odzunaj na dvoru. Jez sem si na vso moč prizadeval, odbornikom to misel iz glave izbiti in sem jim dokazoval, da je bolje, ako keglišče na desni in levi ostane noter v dvorani, kjer ga vsakdo berž vidi in se, ako ima veselje za to igro, je lahko berž loti, — da novo keglišče s škarpami, streho in vsemi drugimi napravami bo prizadajalo velike stroške, blizo 3 do 4000 gold., — da bojo pa dohodki novega, ljudem skritega keglišča se zmanjšali itd. Al vse moje besede so bile bob v steno; neki odbornik, od kterega sem mislil, da ga bom najlože na svojo stran dobil, mi je celó zažugal, če nočem jez prevzeti dela, se bo že lahko kdo drug dobil. Res, da sem tudi gosp. Ambroža želel na svojo stran dobiti; al rekel mi je, da on ne more v tej zadevi nič storiti, ker odbor hoče tako imeti, zoper kterega se ne more ustavljati. In naredilo se je z velikimi stroški novo keglišče, — al poterjuje se tudi moje prerokovanje, da so sedaj njegovi dohodki manjši. Pa kakor spodaj tako bo tudi zgorej hiralo čedalje bolj družinsko življenje, ako se ne bode vprihodnje bolj skerbelo, da imajo družbeniki po veselicah kaj vžitka. Če se ne motim, ni bilo lani celo zimo nobenega bala za družbenike; le nekatere tombole s priverženimi plesi so bile. Če je pa hotel kak družbenik s svojo rodovino na bal priti, je mogel kakor vsak drug plačati, ker bali so bili od družih družb napravljeni. Čmu tedaj plačujem letni donesek — mermrá po pravici ta in uni — če nimam vžitkov, ki so po štatutih družbenikom zagotovljeni? Marsikaj bi se dalo še omeniti, pa namèu teh verstic ni drug, kakor razjasniti resnico, kako je prišlo, da se je strelišče zakopalo v večje dolgove in zakaj da hira ta naprava čedalje bolj.

Juri Pajk, mestjan ljubljanski.

Iz Ljubljane. Kakor se nesreča od nekaj in povsod primerja, tako je tudi velika in dereča Ljubljanka požerla pretekli teden neko kersenco in nekega hlapca, ki bi se ne bila dala rešiti s priklenjenim čolnom, ampak le s tem, da bi bil kak izurjen plavár hipoma v vodo skočil in ju iz nje potegnil. Kakor te nesreče ni nobeden kriv, tako tudi gazna naprava sama po sebi ni kriva, da bi se bila unidan blizo Žabjeka v g. K. hiši spet kmali velika nesreča zgodila — prav na čudno vižo, ki bi je človek ne verjel, ako bi sam ne bil vidil. K sreči so vse oteli, tudi gospodinjo, ki pa je že tako mertudna bila, da so jo že s sv. zakramenti za umirajoče previdili. In kaj je bilo? V celi hiši nimajo gazne svečave; po sredi ulice, še čez seženj od hiše, je pa napeljana velika gazna cev pod zemljo. Ta cev je počila, in gaz je pod zemljo in skozi zemljo na tisto stran, kjer je bila razpoklina, puhtil noter pod hišo, kjer je pri tleh soba, v kateri se je omenjena nesreča zgodila. To ne more biti — utegne kdo reči. In vendar je taka! Ko je oduhala gospodinja nek poseben smrad v sobi, je zvečer s lučjo iskala po tleh, kaj nek tako smerdí; kar pride s svečo do neke špranje na tleh in v tem hipu se na treh mestih uname plamen kakor veša, in gotovo je zdaj bilo, da se je izpod dilje puhteči gaz unel. Berž potem v saboto so izkopali na ulicah cev in našli jo počeno. Delavci sami so rekli, da, ker imajo v gazometru vès gaz do pičice zaznamovan, da že več dni niso vedili, kam da jim toliko gaza vhaja. Razpoklino so dobro zakapali in zadelali, in zdaj je vse spet v redu. Mi naznanimo to nesrečo le zato, ker si v dolžnost stojemo, ljudi opominjati, pazljivim biti, ako zavohajo kakošen navaden smrad blizo

gaznih ceví, da se nesreči berž o okom pride, pa tudi za to, da zdravniki v nenavadnih nezgodah mislijo na take primerljeje. — Pred dvema dnevoma so vozovi na železnici poterli neko mlado žensko, ki je na železnici sedela; danes (v torek) pa so pri Rudniku našli do nagega izslečenega, prav močnega človeka z odrezano glavo. Kdo je bil nesrečni človek, se še ne vé, pa tudi ne, kdo ga je tako grozovito umoril; glava mu je bila tako umetno odrezana, da se vidi, da je hudodelec znal dobro mesariti. Prinesli so mertvega k sv. Krištofu v Ljubljano.

— Zadoji teden teče za kupovanje lozov od 6. pod poroštvom c. kr. ravnarstva loterijskih dohodkov napravljene velike loterije za občnokoristne in dobrodelne reči. Omenili smo že v našem listu, da bo dobilo 4534 dobivk skupaj 300.000 gld. nov. dn. Naj se tedaj podviza, kdor želi srečo vloviti!

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. (Iz državne zbornice). V zbornici poslancov se je pretekli teden sklenilo posvetovanje o postavi za varstvo osebne svobode in prišlo je potem na versto posvetovanje o postavi za varstvo hišne pravice. §. 1 te postave, ki je bil v specijalni debati sprejet, se glasi: „Hišna pravica stoji pod varstvom postave, da v njo ne sme segati javna sila.“ §. 2. „Preiskovanje hiše, to je, preiskovanje stanovanšč ali družih hišnih shramb se sme le vsled sodniškega ukaza pričeti, v katerem določno zapisano stoji, zakaj se ima hiša preiskavati. Ta ukaz se mora tistemu, kterega zadeva, ali berž v roke dati ali pa saj o prvih 24 urah.“ „Le za kazensko-sodniško obravnavo — določuje §. 3 — ako bi nevarno bilo preiskavo odlagati, smejo tudi brez sodniškega ukaza uradniki policijski ali župani hišno preiskavo zapovedati“ itd. — §. 5 določuje kazeno s zaporom do 6 mesecev, ako se kaka gospóska ali nje služabnik pregreši zoper hišno pravico. — Ker je poslanec Helcel dokazal, da se v daljnih paragrafih še marsikaj pogreša, kar bi moglo v nji očitno izgovorjeno biti, namreč kdaj se smé tudi ponoči hiša preiskavati, kaj se iše: ali pisma, tobak ali kaj družega, itd. je bilo sklenjeno, naj se dotičnemu odboru še enkrat ta postava v prevdarek izroči. Marski g. Ryger je pri tej priliki spet marsiktero smešno povedal, zlasti o tem, ali bi ne smel gospodar vsled hišne pravice koga tudi iz hiše vreči, ali saj — potisniti ga iz hiše. On (Ryger, mož kakor hrust) sicer pravi, da bi se že sam varoval, al skerb mu je za druge. Al padli so njegovi predlogi. V 80. seji je bila, ko so tudi Helcelnovi predlogi padli, postava za hišno pravico zgotovljena, ki s postavo za osebno svobodo vred roma sedaj v zbornico gosposko, da se tudi tû v prevdarek vzame. Občinsko (srenjsko) postavo je poslala zbornica gosposka, ko jo je prevdarila, zbornici poslancov spet nazaj z nekimi premembami, ktere je zbornica ta že tudi v posvet vzela; nekatere premembe je poterdila, nekterih pa ne, deržaje se prvih svojih ustanov. Tako na pr., gosposka zbornica hoče, da bi občina (srenja) se o srenjskih zadevah smela tudi pritoževati pri cesarski gosposki, in je nasvetovala spremembo dotičnega paragrafa; al zbornica poslancov, ki hoče samostojne županije in ne želi, da bi se gosposke še vprihodnje vtikovale v srenjske zadeve, je enoglasno odbila nasvetovano premembo zbornice gosposke. In tako bo občinska postava še enkrat potovala v gosposko zbornico, ki je 2. dan t. m. postavo za varstvo pisemskih skrivnosti v svoje posvetovanje vzela.

— Še se nič gotovega ne vé, kaj bo ministerstvo storilo z dnarstvenimi zadevami. Govori se, da ministerstvo želi, naj bi se iz zbornice poslancov izvolil velik odbor, v katerem bi bile namestovane vse dežele, ki so poslance v državni zbor poslale, — za tiste dežele pa, ki še niso poslancov poslale, se prostor odpert pušči, da pri-